

“Nova Gorica postaja

moj ustvarjalni dom.”

Mlada igralka Patrizia Jurinčič Finžgar je tržaška Slovenka, ki je na oder prvič stopila v tamkajšnjem Slovenskem stalnem gledališču, sedaj pa je že dobri dve leti članica igralskega ansambla SNG Nova Gorica. V kratkem bo zaigrala v satirični komediji *Baron Münchhausen* Grigorija Gorina, ki bo pod režijsko taktirko Yulie Roschine na velikem odru novogoriškega gledališča premierno zaživela 18. aprila. Pripadla ji je vloga Marte, ljubice oziroma neuradne žene barona Münchhausna. Sama je v gledališču predvsem privrženka zgodbe: »Ko stopim na oder, se vprašam, zakaj stojim tam, kaj pripovedujem in zakaj to govorim. Nastopati na odru se mi zdi velik privilegij, a tudi velika odgovornost.« Ker je bila gledališka dejavnost sprva njen hobi, jo še danes stežka označi zgolj in samo za službo: njeno strast do igre izkazujejo tudi nagrade, med katerimi ima posebno mesto Borštnikova nagrada za mlado igralko za vlogo Hane v predstavi *Dogodek v mestu Gogi*.

Menda ste že pred študijem nabirali izkušnje v profesionalnem gledališču.

Pri šestnajstih sem se vpisala v gledališko šolo Studio Art, ki je delovala pod okriljem Slovenskega stalnega gledališča Trst, zato sem že pred vpisom na akademijo sodelovala pri nekaterih predstavah, najprej kot statistka, kmalu za tem pa so mi dodelili prvo profesionalno vlogo v Gledališču Koper. Gledališče me je kar silovito zagrabilo, zato sem izkoristila vsako priložnost za sodelovanje.

Odločitev za Akademijo za gledališče, radio, film in televizijo je bila nato najbrž samoumevna?

Seveda. Ampak tako kot se z marsikatero samoumevno odločitvijo zgodi, se je postavila pod vprašaj v trenutku, ko sem se prvič prijavila na sprejemne izpite in bila zavrnjena. Šele takrat sem se, se mi zdi, zares vprašala, ali je moja želja, da bi bila igralka, pristna. Hvaležna sem, da sem lahko takrat svojo željo postavila pod vprašaj. Naučila sem se pomembne lekcije: stvari pridejo, če si jih res želiš, ne pa nujno takrat, ko si jih želiš. In to nikakor ni slabo.

Kako vas je pot nato zanesla v Novo Gorico?

Po zaključenem študiju na Akademiji sem sodelovala z različnimi slovenskimi gledališči kot samozaposlena v kulturi, nekega dne sem kot strela z jasnega dobila klic, ali bi se pridružila tukajšnjemu ansamblu. Precej evforično in v zelo kratkem času sem odgovorila, da pridem. Pred tem sem sicer vskočila v predstavo *Pašjon* Iztoka Mlakarja, moj prvi goriški študij pa je bila bizarna opereta *Peter Kušter*. Nova Gorica postaja moj ustvarjalni dom, ekipa je tukaj odlična. Me pa veseli, da sem še vedno prisotna tudi v tržaškem gledališču, ker zanj hranim poseben prostor.

Glede na to, da je tržaško gledališče ena redkih slovenskih kulturnih oaz v Trstu, je biti tam igralka kaj drugače kot recimo v Novi Gorici?

O tem se nikoli nisem spraševala. Navsezadnje gre za slovenski ustvarjalni prostor, zato ne čutim bistvene razlike v delu ali pristopu.

Tržaško gledališče s pomočjo nadnapisov že nekaj let nagovarja tudi italijansko publiko. Ima to kakšen vpliv na igralce?

Zanimivo je spremljati odzive gledalcev, ki ne govorijo slovensko, teh je v Slovenskem stalnem gledališču iz leta v leto več. Večinoma pravijo, da jim nadnapisi niso moteči, ampak se zanje predstava nekako odvija na dveh nivojih. Sama verjamem, da se lahko prav tako poglobijo v vsebino. Na igralce nadnapisi večinoma nimajo bistvenega vpliva, razen izjemoma, kot na primer v muzikalu *Zadnjih pet let*, kjer smo se odločili, da jih na neki točki izkoristimo in integriramo v predstavo. Nadnapise razumem kot poskus približevanja in nikoli tega nisem videla kot minus. Morda bi bilo tudi v goriškem prostoru vredno poskusiti kaj podobnega, glede na to, da je meja tako blizu, da grem lahko v Italijo peš. Seveda bi si podobnih poskusov odpiranja želela tudi z druge strani. Sama sem sicer dvojezična in poskušam to prednost gojiti tudi na odru. Avtorski projekt *Moj Devetsto*, s katerim sem magistrirala na akademiji, sem na primer igrala tako v slovenščini kot italijanščini.

Je za vas enako igrati v slovenščini in italijanščini?

Ne, nikakor. Razmišljam in sanjam lahko v obeh jezikih, »čutim« pa v slovenščini. To je moj materni jezik, v njem sem bolj suverena. Igranje v italijanščini pa ima zame poseben čar, zazveni na drugem nivoju, potegne na plano drugačno Patrizio. Marsikdo me je tudi že opozoril, da slovensko in italijansko govorim v različnih tonalitetah glasu. Slovenskega in italijanskega sveta pa ne dojemam kot dveh različnih, ločenih identitet: moja identiteta je skupek obeh svetov, o čemer priča tudi moje ime.

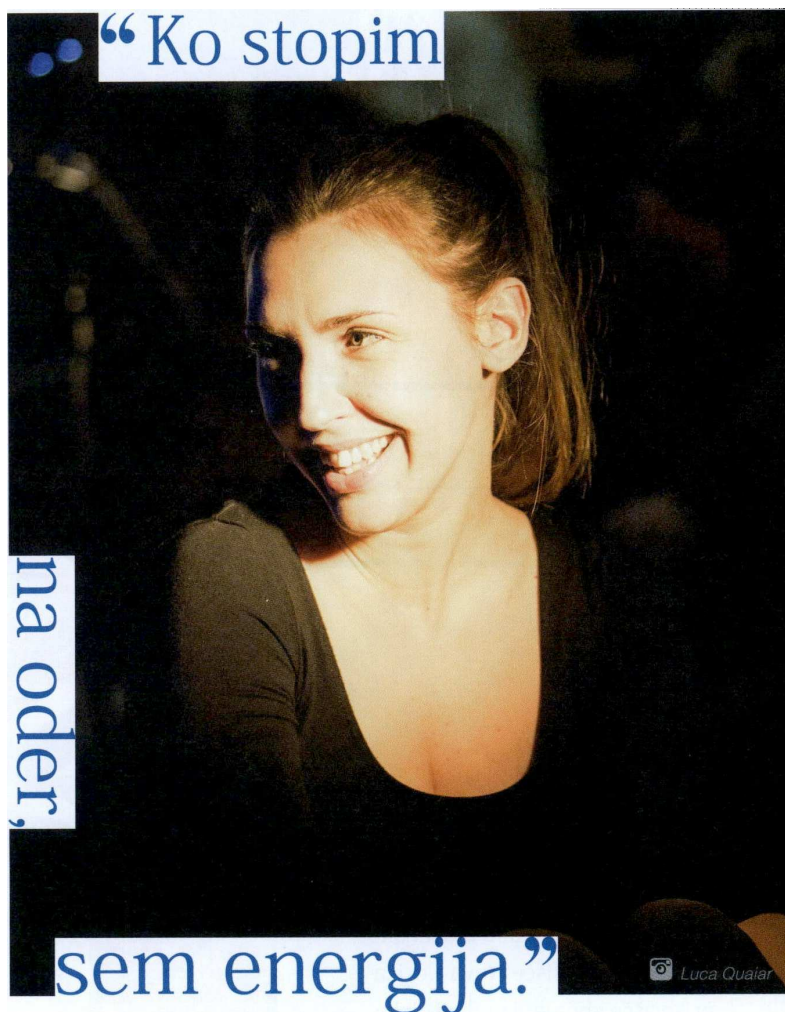
Že med magistrskim študijem ste se odločili za smer gledališko petje, trenutno pa svoj pevski talent izkazuje v muzikalu *Zadnjih pet let*, nastalem v koprodukciji tržaškega in novogoriškega gledališča. Vam je vloga Cathy, ki jo upodabljate, zato še posebej blizu?

Zagotovo. Muzikal je žanr, ki mi je zelo blizu, saj ima petje na odru specifičen potencial. Igralec skozi petje razpira sebe na bistveno bolj direkten način. Glasba gre od srca do srca in preskakuje vmesne prostore, medtem ko mora beseda pogosto čez možgane, da bi prišla do srca. Ta predstava je bila zame ogromen igralski in pevski izziv, obenem pa sem se v njej takoj počutila domače. Navsezadnje je Cathy mlada igralka, kakršna sem tudi sama, in

ima opravka s temami, s katerimi se ukvarjam tudi sama: z ambicijo, zadovoljstvom nad samim seboj, nad svojim poklicem in izzivi v njem ... Hvaležna sem, da mi je bila zaupana ta priložnost, ker verjamem, da lahko na področju muzikala v Sloveniji še marsikaj raziščemo. In pri tem želim biti zraven.

Kako po navadi pristopite k vlogi, da se ji zares približate?

Vedno se vprašam, kaj bi želela od igralca, ki bi mu bila dodeljena naloga, da upodobi Patrizio. Predvsem bi si želela, da bi se res poglobil in pogledal vame, se zares ukvarjal z mano. Do lika poskušam pristopiti kot do človeka, ker največji čar gledališča vidim ravno v tem, da smo živi ljudje v stiku z živimi ljudmi.

Tudi kot gledalka si na odru želim videti živega človeka. Ob vsakem liku se vprašam, kdo je bil, kaj si je želel, kaj je njegov smisel, in nato ljudem ponudim svojo interpretacijo tega. Potihem si želim, da bi – če bi lik, ki ga upodabljam, sedel v dvorani in gledal sebe na odru – tudi sam o sebi izvedel kaj novega.

Kako bi nadaljevali stavek: »Ko stopim na oder, sem ...«

Ko stopim na oder, sem energija. Moja energija je vsak dan drugačna, pravzaprav se konstantno spreminja, dobiva nove oblike, se meša z energijo ljudi, ki me obdajajo, in sproža novo. In v tem se po mojem mnenju skriva razlog, da niti dve ponovitvi predstave nista enaki, kar je zame največji čar (in dar), ki ga ponuja oder. Je prostor, ki gosti neponovljivost in slavi edinstvenost trenutka.

Sandra Krkoč Lasič